

ענה לקריאתי יריתי שתי יריות לכיוון, ואז שמעתי קול בערבית "אל תירח!
אנחנו ציידים".

היו אלה שלושה ערבים צעירים, בידיהם שלושה רובים ציד וסכינים. מתקרבים
ו吐וענים, שהם ציידים ושאינם פגעת באחד מהם המוטל ליד הווואדי. תוכז כדי
דיבור תפסו והפכו אותו לארץ ורצו להוציאו מיד את האקדח, כשהאני מחזיקו
בשתי ידי בקט ובקנה בכל כוח.

תוכז כדי היאבוקות מוציא אחד מהם שבריה¹³ ומניחה על צווארי.
נאבקתי בכל כוח כשאני מתפתל ומשתדל לצאת מידם. אחרי מאבק קצר,
כשלא הצליחו להוציאו את האקדח, הרפו ממוני באומרים שהם הולכים להביא
את הפטוש מהוואדי. הלכו ולא חזרו.

ACHI עמנואל שהיה אז כבן 21, ישן בסוכה הקטנה שלנו; בראותו את הנעשה
הצליח להתחמק ולבור לחלקת הקבוצה, שעלה הגורן שלהם היה קשור הסוס
שלנו, להגיע בדרכה למיטה ולהזעיק את אחד השומרים.
היה זה השומר גריינפלד שהגיע עבורי זמן קצר, מצא אותי בשטח ואני עדין
מתensus ומתנשף, חבול ומויע ומליל לשמעו את פרטי הדברים גער בי על
שנתתי לעربים לעזוב את המקום.
עמדתי מולו נזוף כשהאהקדח בידי.

את האקדח הראשון קנה לי אבא בחיי בן חמיש עשרה.
היה זה אקדח טופי מסווג משובח של אותם ימים, כלוי מתוצרת צרפתית
שקרו לו נגן. הייתי חונגו עלי וזה לא מש ממי לכל מקום שהלכתי ביום
ובלילה. לימדו אותי שבושים אופן אין להוציא את הנשק מן היד כל זמן שאתה
חי.

משה ברסקי בדגניה לא רצה למסור פירדה לשודדים ושילם בחויו.¹⁴ פירדה
איינה נשק, מסירת נשק חמורה על אחת כמה וכמה. ואני עמדתי בנסיוון.

קבוצת הרועים סבלה מעזיבות ובסופה של דבר נותרו בה שני חברים בלבד.
בתקופה בה שהו בשכנותנו בשטח "הטיוון" היו בעזובה הרבה ובחוסר כל.
אפילו בגדים לא היו להם. כאשר היו רואים מרוחק מבקר מתקרב, היה אחד
локח את העבאיה היחידה מתעטף בה ויוצא לקרأت האורת. פעם באו
לבקרים לאה מירון וברל צנלאסון והם הכינו להם הצגה: כולם שוכבים
ומתגלגלים בחוליות. האורחים נבהלו עד אשר פרץ הצחוק.